

Chương 14

Tình Cũ Vẫn Khó Quên
Bạn Mới Thành Thù Hận

Theo lẽ loại bí truyền đại pháp này chàng đã thử qua ở bãi Anh Võ, hôm nay tự nhiên là không có vấn đề tất phải công hiệu. Ngờ đâu, tiếng quát chàng vừa dứt, tức thì trong đại sảnh đột nổi lên một tiếng rung rinh mái nhà như tiếng rống kêu hổ rống. Thì ra đó là tiếng hú của Thánh Thủ Kim Cương thi triển Sư Tử Hống kháng cự với đại pháp Nhiếp Hồn của Yến Lăng Vân. Do đấy có thể thấy Lâm Sủng không phải tay tầm thường. Yến Lăng Vân vẫn bình thản, nhưng toàn bộ hơn mười tên thủy tặc Trường Giang Bang đều chấn động tâm thần. Một lúc, Thánh Thủ Kim Cương lại nói lớn với chàng:

- Tiểu tử ngươi không liên quan gì đến Hắc Long Bang càng hay, nhưng rút cuộc dám lên Cửu Hoa Sơn với ta?

Không ngờ chàng chưa kịp đáp, ngoài cửa lại có một tiếng cười:

- Cửu Hoa Sơn có cái gì ghê gớm, Kim Quang Lượng ta muốn lên xem được không?

Tiếp đó ba người bước vào, Yến Lăng Vân nhận ra liền đó là vị Tiểu Thiên Vương Kim Gia Trại, lão đầu đà và tên đại hán cầm lái thuyền của chúng. Kim Quang Lượng ôm quyền giờ cao xá xá:

- Vinh hạnh, vinh hạnh, thì ra là nhị vị?

Hắn quét mắt nhìn hai sư đồ Thánh Thủ Kim Cương:

- Quý phái đến đây, cả Chưởng môn nhân cũng thân xuống núi là do đâu, hãy nói cho Kim Quang Lượng ta nghe?

Yến Lăng Vân đỡ lời cho Lâm Sủng:

- Tiểu sinh và Lâm tiên bối nhất thời hiểu lầm, đa tạ mỹ ý của tôn giá.

Tiếp đó chàng hòa hoãn quay sang Thánh Thủ Kim Cương:

- Việc lên núi Cửu Hoa, hiện nay tiểu sinh lấy làm chưa tiện, năm sau có lẽ sẽ xin bái yết, quyết chẳng sai lời.

Đương nhiên Chuởng môn Cửu Hoa Lâm Sủng là nhân vật thức thời hiểu rõ bản lãnh Kim Quang Lượng, nhất là sau lưng đối thủ còn đồng đẳng không phải tầm thường. Họ Lâm miễn cưỡng buông câu:

- Cũng được! Mong người giữ lấy lời.

Hắn khẽ gật đầu như chào Kim Quang Lượng rồi xuất lãnh đồ chúng quay ra ngoài bỏ đi. Kim Gia Trại Thiếu Sơn chủ nhân quay sang Yến Lăng Vân:

- Loại người ấy mai kia huynh đài không nên kết giao làm chi.

Rồi ngó đại hán thủ hạ của Chúc Linh Cô, hắn lớn tiếng:

- Ngô Quảng! Quả nhiên chư vị đến đây đây ư? Mau báo với Ngô đại tẩu của ta có Kim Quang Lượng muốn bá kiến đại tẩu đây.

Hắn vừa dứt lời, Chúc Linh Cô đã xuất hiện liền sau bức bình phong, chưa vội hỏi Kim Quang Lượng nàng đã dám đuổi nhìn Yến Lăng Vân:

- Vân huynh đệ! Đệ chỉ là một thư sinh sao lại kết oán thù với bọn ác hán kia làm chi, chúng là bọn giết người không gớm tay đó.

Sau đó nàng mới quay lại Kim Quang Lượng:

- Vừa rồi nếu không được Kim Thiếu Sơn chủ đến kịp lúc đuổi bọn hung đồ ấy, Yến đệ ta có lẽ còn khốn vì chúng. Đa tạ Thiếu Sơn chủ nhé!

Nàng nói vậy cũng đúng vì hai phái Cửu Hoa và Trường Giang Bang thanh thế hung hãn tuy không cùng mục đích nhưng đối tượng chính là vì thấy Yến Lăng Vân đơn thân cô thế định đẩy chàng vào tử địa, kết cục nhờ Kim Quang Lượng xoay chuyển. Huống gì nàng biết rõ Yến Lăng Vân chỉ là một thư sinh cá tính quật cường, thà chết chứ không chịu phục.

Kim Quang Lượng nắm lấy tay Yến Lăng Vân cười ha hả lộ vẻ mừng vui ra mặt:

- Không ngờ chúng ta nguyên là người nhà với nhau cả, cực tốt, cực tốt.

Hắn khen tặng chàng tiếp một câu:

- Đại tẩu! Người đệ đệ này của đại tẩu chắc ít gặp gỡ đại tẩu, nên chị không biết vị Yến huynh đệ đây cũng là một người có bản lãnh cao lắm đấy!

Quay lại chàng, hắn vốn vãi:

- Chúng ta đã là người nhà, gặp nhau đã như cố cựu, chiếc thuyền buôn kia đệ đã trả lại cho nguyên chủ, từ nay chúng ta hãy coi nhau như bằng hữu thâm giao nhé.

Sự nhiệt tình quá đáng của hắn khiến Yến Lăng Vân nửa ngại nửa ngờ, chàng chỉ đành biết vâng vâng dạ dạ cho xong chuyện. Tiệc rượu được dọn lên, trong khi ăn uống chàng mới biết vị đầu đà kia tên là Ngô Năng, biệt hiệu Ác Hành Giả, cũng là một Trại chủ trong nhà họ Kim. Trong trường hợp cưỡng ép phải thân cận với bọn ác đạo này, Yến Lăng Vân cực kỳ miễn cưỡng bất an. Vì vậy mới uống vài chén rượu chàng đã thấy say và đến cuối tiệc càng say dữ, Kim Quang Lượng phải đích thân dìu chàng về phòng ngủ.

Không biết qua bao lâu chàng mới hồi tỉnh, chỉ biết trời đã tối mịt, ánh trăng dội vào song cửa sổ, cạnh bên chàng có tiếng người ghé vào tai hỏi:

- Vân đệ đệ, phải chăng cuộc đời đau khổ của tỷ tỷ khiến đệ đệ thương tâm lắm phải không?

Một mùi thơm nồng nàn bao phủ lấy mặt chàng, người chàng như nằm trong vòng tay dịu dàng của ai đó. Không cần nói, cũng biết đó là Chúc Linh Cô đã lẻn vào phòng chàng từ lúc nào. Tiếng nàng tiếp tục:

- Tuy tỷ tỷ bị bọn ác tặc nài hoa ép liễu nhưng thực sự tâm nguyện thủy chung chỉ nhớ tới đệ đệ, suốt ngày cầu trời cho được gặp đệ đệ một lần, tỷ tỷ dù chết cũng vui lòng.

Dường như quá xúc cảm, nàng vui đầu vào vai chàng khóc tẩm tức. Chàng cũng bị kích động vì tấm thân mềm mại của nàng đè sát vào mình thơm phức, máu chàng như sôi lên, nhưng rồi lại động tâm tự nghĩ:

"Chuyện đã đến thế này, trăng khuyết khó tròn lại, vả chăng ta đã có ước hẹn với Quỳnh tỷ tỷ, tuyệt không nên dối người dối mình, mối tình này tất phải cắt đứt..."

Không ngờ chưa chuyển hết ý, ngoài cửa sổ đã có một tiếng cười lạnh lẽo, hiển nhiên là có người ngầm theo dõi.

Yến Lăng Vân giật mình đẩy Chúc Linh Cô ra, thân hình vọt thẳng ra ngoài song cửa. May mà chàng lúc đi ngủ vì say rượu nên vẫn quần áo chỉnh tề. Quả nhiên chàng nhìn thấy một bóng đen vọt chạy về hướng đông bắc. Bấy giờ trong bụng chàng cực bất an vì tình trạng giữa chàng và Chúc Linh Cô vừa rồi, tuy chưa có gì bất chính nhưng trong mắt thủ hạ Hồn Giang Long, chàng không có lời nào chối được là không có gian tình. Không chút do dự, chàng phi thân đuổi theo bóng đen.

Thân pháp chàng đã cực mau nhưng thân pháp đối phương tỏ ra cũng không kém. Hai bên một trước một sau như hai ánh sao xẹt bắn thân thẳng ra gần bờ sông mới dần dần đuổi kịp. Dạ hành nhân đột nhiên dừng chân lại. Dưới bóng trăng Yến Lăng Vân

nhận ra đó là sư đệ của Hồn Giang Long, Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng. Bấy giờ hấn chẳng còn vẻ gì thân thiết như ban chiều, hấn mặt lạnh như tiền, không đợi Yến Lăng Vân đến gần, trầm giọng quát:

- Họ Yến kia! Ngươi đại ca ta là anh hùng hảo hán, các người làm chuyện gì mau mau kể thực cho ta nghe?

Thực ra Kim Quang Lượng có ý ép chàng kết nạp vào tặc đảng của hấn chứ không phải định giết gì chàng, nhưng hấn biết chàng không có ý gia nhập hắc đảng của chúng nên hấn cố ý theo dõi để tìm cơ ép buộc chàng. Tâm địa chàng vốn quang minh lỗi lạc nên vẫn ngạo mạn đáp:

- Bất quá tiểu sinh có quá say không tự chủ được. Lệnh sư tẩu đối với tiểu sinh là bằng hữu chí thân nên có phần quan thiết nhưng không có gì vượt quá lễ giáo, các hạ ngậm máu phun người là có dụng tâm gì?

Kim Quang Lượng bật cười hăng hắc:

- Không tự chủ được? Chẳng lẽ Kim Quang Lượng ta mù hay sao? Đêm nay nếu người không thú thật gian tình với ta, mai kia ta mặt mũi nào nhìn thấy Ngươi đại ca ta nữa?

Hấn lập tức giơ chưởng lên ngang ngực lớn giọng quát:

- Xem ra tiểu tử ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hoặc là nói thật vụ gian dâm với đại tẩu ta, hoặc là thử với ta vài chiêu rồi hãy tính.

Tự nhiên Yến Lăng Vân gần đây gặp mấy cao nhân nên có phần tự tin và nhân lúc trong bụng chưa hết buồn bực không nhịn nhục nổi nữa, chàng ngậm ngừng thần vận khí, cười nhạt:

- Cũng được! Chúng ta hãy động thủ phân rõ trắng đen. Lên đi!

Kim Quang Lượng vốn thấy chàng hiển lộ bản lãnh ở trên thương thuyền, hấn không coi vào đâu, khinh thường chỉ dùng năm, sáu thành công lực phiên động cổ tay thành chiêu Ngũ Đỉnh Khai Sơn, năm ngón tay cong lại như móc câu chớp nhoáng toát ra một luồng hàn khí chụp vụt tới Yến Lăng Vân. Chiêu thức chẳng những lợi hại quả chẳng tầm thường, mà thân hình chưởng ảnh phản phát như một đám mây đen chụp xuống toàn thân chàng uy thế cực lớn.

Đột nhiên hai vai Yến Lăng Vân khẽ động liên thông dong tránh khỏi chiêu, hoàn toàn không nhận ra chàng thi triển thân pháp gì. Kim Quang Lượng hồi thác dị, tức thì chưởng biến thành Hoành Hãn Thiên Tăng Lăng dụng xuất bảy, tám thành công lực

tiếp tục tấn công tới. Nào ngờ liên tiếp ba chiêu toàn đánh vào khoảng không, họ Kim càng sợ thẳm:

"Tiểu tử này ta nhận không ra thuộc môn phái nào!"

Rồi hấn tức thì triển khai tuyệt học sư môn Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng và hết dám có ý khinh địch.

Hấn vừa triển khai chưởng pháp lập tức âm phong nổi lên ào ạt, khí lạnh toát ra thân thể cao lớn của hấn như biến ra thành mấy cái bóng, song chưởng chấp chới như biến vô số bàn tay quỷ có sức nặng ngàn năm đánh xuống bốn phương tám hướng cực kỳ hiểm ác. Nhất là hấn đã luyện qua loại âm nhu lang độc Cương Thi Công có thể đánh chết người một cách vô hình thực quả kinh dị.

May cho Yến Lăng Vân thi triển độc môn hải nội Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp dự địch, kể đó nhân hàn khí của đối phương lướt tới, chàng đã dùng Lục Dương Chân Khí bảo vệ thân mình rồi thuận tay sử xuất chiêu thế đã thi triển với Tang Môn Thần Lam Xuân trước đây học của Miêu Lãnh lão ma, lúc công lúc thủ hoàn toàn không sợ chút nào, hai bên ác đấu cát bay đá chạy.

Đánh hơn mười mấy hiệp, Kim Quang Lượng càng lúc càng cả kinh, một mặt hấn nhận ra độc môn âm công của hấn tựa hồ gặp khắc chế rất mạnh không thể phát huy uy lực. Trái lại còn thấy chưởng phong đối phương lạnh thấu xương, mặt khác thấy chiêu thức đối phương kỳ bí, nhất là chiêu nào cũng mang theo tiếng rít như hú nghe phát lạnh gáy rất ư kỳ dị.

Kim Quang Lượng không hổ là tay đã bôn tẩu giang hồ từ lâu, thấy nhiều biết rộng, hấn tỉnh ngộ nhận ra đối phương thi triển Nhiếp Hồn Chưởng, hấn đột nhiên kinh hoàng hét lớn:

- Dừng!

Thân hình bắn vọt ra xa hấn lớn giọng nói tiếp:

- Họ Yến! Thì ra ngươi là môn hạ của Miêu Lãnh Khuyết lão tiền bối, hôm nay ta mới được lãnh giáo.

Rồi hấn gật đầu:

- Kim Quang Lượng ta nghĩ tới tình hai sư môn chúng ta cũng có chút uyên nguyên nguồn gốc. Nếu nay ta liên kết thành một, đối phó với Thiên Đô lão quỷ thì cực tốt. Chỉ cần từ nay họ Yến ngươi đừng xúc phạm tới Ngô đại ca ta thì chuyện rắc rối lỡ lầm hôm nay coi như bỏ qua, ta sẽ giữ bí mật cho ngươi, được chăng?

Thiết tưởng hần tùy cơ ứng biến như vậy là đã mười phần nhân nhượng. Nào ngờ Yến Lăng Vân không nghĩ như hần, tức thì đáp:

- Ai bảo ta với ác tặc đồ đảng các người có quái gì gọi là uyên nguyên nguồn gốc? Yến Lăng Vân ta quang minh chính đại, có bí mật gì cần giữ?

Rồi chàng nổi giận tiếp:

- Người cứ việc báo với thằng giặc nước Hồn Giang Long Ngô Bá, năm trước đây ở Hoài Viễn hần đã cưỡng hiếp con gái lương dân, ép người lành thành đạo tặc, không lâu nữa thiếu gia ắt thân đến Hồng Trạch hồ tìm hần tính nợ!

Mấy chuyện ấy lọt vào tai Kim Quang Lượng khiến hần giật mình hiểu ra liền:

"Thì ra như thế! Thảo nào!"

Nhưng hần là tên gian xảo vẫn cười ha hả:

- Té ra cô nương con gái lương dân ấy là lệnh biểu tỳ Ngô đại tẩu Chúc Linh Cô của ta chứ gì?

Hơi trầm ngâm một chút, hần tiếp:

- Thế cũng là chuyện tốt, hà huống Ngô đại ca ta lúc nào cũng hương hoa cúng phần mộ của song thân Chúc đại tẩu, đối đãi như vậy không bạc. Đầu tiên dù có cưỡng hiếp nhưng như nay hai người rất vui vẻ hòa hợp, sự đã đến thế, ván đã đóng thuyền, huynh đệ hà tất vì tiểu tiết mà làm tan vỡ gia đình người, xin hãy nghĩ kỹ lại coi!

Tiến tới gần chàng một bước, hần hạ giọng thân ái:

- Còn đối với Yến huynh đệ, ta bảo đảm tương lai nhất định sẽ được Ngô đại ca ta ưu ái rất mực! Thôi, chúng ta quay về khách điểm rồi sẽ bàn kỹ với nhau!

Bấy giờ trời đã sắp sáng, phương đông hiện lên le lói vài vệt trắng, gió lạnh thổi từng hồi, nước chảy dưới sông thao thao... Không ngờ lúc hai người đang định chuyển thân, hốt nhiên nghe từ giữa lòng sông vọng lại một giọng nói già lão:

- Tiểu tử họ Yến kia, dừng đại nghe lời tên giáo hoạt ấy, nữ hài tử đáng thương kia lão thân chúng ta đã mang đi rồi, chỉ cần tiểu tử chịu hướng tâm về bản môn, trong vòng một trăm ngày hãy tìm đến Nam Hải, bảo đảm người sẽ gặp kỳ duyên nhất trong đời có thể báo thù như mong muốn, nhất cử lưỡng tiện, người đồng ý?

Tiếp đó lại có tiếng trong hơn:

- Ta cần nói cho người rõ, Miêu Lãnh Khuyết là tà môn ngoại đạo, còn Thiên Đô lão là người giả nhân giả nghĩa, tất cả đều không phải võ lâm chính tông và chẳng là cái gì hay tốt cả đâu!

Tiếp đó lại im lặng, hiển nhiên Chúc Linh Cô đã bị mấy lão nhân này cướp đi rồi. Yấn Lăng Vân nổi giận, chàng xoay thân chuẩn bị phi ra ngoài sông, nhưng Kim Quang Lượng đã kịp níu áo chàng lại:

- Yấn huynh đệ khoan đã, không cần mạo hiểm. Bọn lão quái này cả ta và huynh đệ đều chưa phải là đối thủ, hiện thời họ cũng đã xa mấy dặm rồi, không nên đưa đệ vào miệng cọp, ta cứ quay về khách điểm thử xem?

Mấy câu ấy càng khiến chàng hoang mang, không biết "bọn lão quái" là ai? Ngay lúc ấy Kim Quang Lượng giải thích:

- Có lẽ Yấn huynh đệ có nghe nói qua vùng Nam Hải có tám lão bất tử đều đã hơn trăm tuổi tự xưng là Bát Tiên nhưng bị người gọi là Bát Quái. Người nào võ công cũng cực cao và tự tôn tự đại, cùng ngụ ở Lê Mẫu Sơn vùng Nam Hải. Cuộc luận kiếm ở Hoàng Sơn khi xưa họ thất bại vì tay Thiên Đô Quy Nguyên Tử và cũng có rắc rối với bản môn. Lần này gia sư có phái người tìm họ thương lượng việc liên kết rửa mối hận thất bại khi xưa, nào ngờ bọn họ từ chối, lại ngông cuồng nhận Nam Hải phái mới võ lâm chính tông phải được lãnh tụ quần hùng và không thêm kết hợp với bàng môn ngoại đạo. Không hiểu hôm nay họ xuất hiện ở đây làm chi, chắc là có ý gây sự với tệ phái, việc này cực quan trọng, ta tất phải về bẩm bạch với sư môn, không thể ở đây lâu được nữa, chúng ta hẹn sẽ gặp nhau ở Kim Lăng nhé.

Nói rồi hấn vội vội vàng vàng bỏ đi, mặc cho Yấn Lăng Vân một mình quay về khách điểm. Quả không sai, Chúc Linh Cô đã mất tích, chỉ để lại tờ giấy có vẽ hình Bát Tiên và bọn Ác Hành Giả Ngô Năng, Ngô Quảng cũng bị điểm vào Thụy huyết ngũ say chưa tỉnh.

Chàng giải huyết cho chúng, chúng nghe Kim Quang Lượng đã bỏ đi cũng vội vàng kéo nhau chia tay Yấn Lăng Vân lên đường. Còn một mình chàng hoang mang không biết nên làm gì. Tất nhiên việc cứu Chúc Linh Cô là nhất định phải làm nhưng cô thân độc mã, đối thủ hình dạng thế nào chưa biết, biết người mệnh mệnh chàng biết đâu mà tìm?

Cuối cùng Yấn Lăng Vân đành vẫn theo ý định cũ, hãy cứ đến Kim Lăng hội diện cùng Cát tử tử rồi sẽ tính cách đối phó sau.

oOo

Hãy nói tới Bạch phủ ở Kim Lăng, lần này liên hiệp với Võ Đang gửi thiệp mời khắp võ lâm đứng tên chủ nhân là Đạp Tuyết Vô Ngân. Bạch Côn cá tính hung bạo, tâm địa đa nghi, từ khi bị hạ nhục ở Bách Linh Cốc, hấn càng ngày càng hận quyết đổ

cho Yến Lăng Vân là Lăng Vân Yến. Hắn quay lại xin yết kiến Phi Vân Tử thương lượng phục thù.

Khéo hợp là hai người tính cách rất giống nhau, nhất là lấy hành vi của Quỷ Ảnh Lang Quân ngày xưa ra làm bằng chứng và càng nghi càng nhận là thật. Lúc ấy cả hai đều tự biết, tuy Công Tôn Minh ở sát bên núi Võ Đang nhưng không ai dám khinh thường vọng động. Hai người bèn kết minh, chuẩn bị kích động đồng đạo sau đó sẽ hãm đối phương vào tử địa.

Lại cách đó không lâu, xảy ra chuyện phát hiện bức thư của Lăng Vân Yến trong Tổ Sư Điện giữa ban ngày, đại ý thư khuyên họ không nên chạy tìm kẻ thù đâu cho xa và tổn hại đến danh dự, cứ đến trung tuần tháng mười một, y sẽ đợi họ ở núi Chung Nam vùng Kim Lăng và y còn thách họ cứ việc hội họp quần hùng hắc bạch hai đạo đến gặp y quyết đấu một phen.

Nhân đó họ công khai gửi thiệp mời anh hào võ lâm. Tuy đã như thế nhưng riêng Đạp Tuyết Vô Ngân vẫn lo không có ai đáng là đối thủ của Yến Lăng Vân, hắn liền đem Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên ra làm mục đích, giả mượn tiếng tỷ thí võ công chọn chồng cho Bạch Phụng Tiên để phát hiện người võ công cao nhất thiên hạ hiện nay đối đầu với Yến Lăng Vân.

Quả nhiên thủ đoạn của hắn có hiệu lực ngay, tin tức vừa truyền ra khắp giang hồ xao động, nhất là vì Ngọc Quan Âm quả nhiên đẹp như tiên nữ giáng trần thật. Một người mỹ nữ diễm lệ như nàng thiết tưởng có thiếu niên anh hùng nào không mơ ước?

Nhưng riêng Bạch Phụng Tiên thì sao? Từ khi nàng gặp Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân, phảng phất như suốt ngày nàng chỉ nhớ đến tiểu thư sinh. Tuy tự biết người ấy đã có Cát Phi Quỳnh nhưng không sao nàng quên được hình ảnh chàng, càng nghĩ càng nhớ, càng nhớ càng đau khổ. Xem ra tâm sự nàng cũng giống như hai chữ "duyên phận" mà người đời thường nhắc. Chẳng những nàng chỉ khâm phục ngưỡng mộ võ công tuyệt thế của chàng mà còn yêu quý tâm địa thuần hậu, tính tình đoan chính, phẩm chất chân thật của chàng nữa. Cho đến nho nhã lễ độ, ôn văn phong thái càng làm nàng điên đảo.

Nhưng gia thúc nàng cá tính thiên lệch ngông cuồng tự đại. Mặc nàng khẩn thiết bào chữa cho Yến Lăng Vân, chẳng những vô hiệu, trái lại càng làm sâu thêm thành kiến của Đạp Tuyết Vô Ngân. Vì đó khi về Kim Lăng, suốt ngày Bạch Phụng Tiên ngẩn ngơ buồn bã, thêm thấy cả nhà từ tổ mẫu Lăng Ba Tiên Tử Trác Như Lan cho đến thân sinh phụ mẫu Nhập Vân Long Bạch Bằng đều vì cái chết của Giang Nam Bạch mà coi kẻ thù bất cộng đái thiên nhất định là Quỷ Ảnh Lang Quân và Yến Lăng Vân chẳng

thèm lý hội gì đến lời giải thích chân thành của nàng. Cả nhà nàng nhất tâm nhất ý lần này phải bắt sống cho được Yến Lăng Vân để trả thù nhà.

Đối với cuộc "tỷ võ chiêu thân" (đấu võ tuyển chồng) sắp tới, lão tổ mẫu Trác Như Lan nói rất đúng:

- Bạch môn là võ học thế gia thanh vọng ở Giang Nam, Phụng nhi lại tài mạo song toàn đâu thể gả cho bọn phàm phu tục tử, không như thế không thể tuyển chọn được rể quý trong quần long. Huống gì mối thù đại thiên có trả được hay không cũng ở lần này, ta là người tán thành đầu tiên việc tỷ võ ấy.

Thế là của nhà họ Bạch không ai dám trái lệnh tổ mẫu.

Trong vòng một tháng nay, quần hào các lộ kéo đến Kim Lăng ngày càng đông đảo biến nơi đây thành một dịp vui như hội. Duy chỉ có Bạch Phụng Tiên, trước mặt mọi người gượng cười gượng nói, nhưng thực sự đêm về nàng khóc thầm, lòng hoang mang thảng thốt, kể không hết sự bi thương. Nàng chỉ còn trông mong trời cao rủ thương đến nàng cho nàng được gặp người nàng yêu lần này.

Thời gian trôi qua thấm thoát, đã đến đêm trước ngày khai đả lôi đài, bao nhiêu hy vọng của nàng theo đó biến tan. Ngày hôm sau gió hiu mát nắng hoe vàng, Bạch phủ ở Ấn Hiền Trang núi Chung Nam mở rộng bãi đất luyện công dựng một lôi đài cao lớn rộng rãi phú lệ đường hoàng, chu vi hơn mười trượng rất vững chãi. Trên cao giăng tấm vải đề chữ vàng bốn chữ đại tự "Dĩ Võ Tuyển Tể" (lấy võ chọn rể) hai bên rũ xuống hai câu đối. Bên phải viết:

Hữu nữ như tiên dẫn nguyên tước binh trung cát sĩ.

(Cô gái đẹp như tiên, mong người tài giỏi bắn rơi chim sẻ.)

Bên trái viết:

Quần hiền tự phụng, thỉnh lai hổ trưởng giác anh hùng.

(Quần hiền như phụng, xin mời tới trưởng hổ biết anh hùng.)

Chung quanh la liệt cờ xí và xếp sẵn những dãy ghế ngồi để các anh hùng quan khách cùng chứng kiến trận đấu. Khoảng vào giữa hai giờ dần, mào quần hùng đã kéo đến đông đảo cực kỳ náo nhiệt. Ở trong trung ương có mặt Võ Đang nhị lão: Phi Vân Tử Hàm Tu, Bạch Vân Vũ Sĩ Đồng Huyền Phong, Nga My Chưởng giáo Xích Dương Tử Tề Nguyên, Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, Thiên Thai phái Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh, Cửu Hoa Thánh Thủ Kim Cương Lâm Sủng, Hành Sơn Vô Vi cư sĩ Cốc Linh Quang, Khuông Lữ Tứ Tuyệt: Phiêu Dương Điều Tảo Đồ Long, Vân Hải Chân Nhân Hồ Vũ, Túy Như Lai Trường Nhất, Bạch Phát Ma Nương Giải Ngũ Cô, Lao Sơn Khổng Linh Tử, Vô

Danh đại sư, Tế Nam Tứ Hải tiêu cực Tổng tiêu đầu Hạo Thủ Thần Long Vu Lượng, đó là các nhân vật lão bối.

Họ hoặc là có địa vị tôn kính của một phái, hoặc là danh chấn võ lâm, vừa là khách lại vừa là người công chứng. Còn chung quanh đa số là các thiếu niên ở các lộ võ lâm tam sơn ngũ nhạc toàn quốc, ai nấy hứng khởi nhiệt liệt, nhảy múa như muốn thử sức một phen.

Nhưng khi "đài quy" được treo lên, ai nấy như bị dội gáo nước lạnh, đưa mắt vừa đọc vừa bàn huyền não. Đài quy chép ba điều quy định để hạn chế người tử võ. Thứ nhất phải dùng khinh công vượt qua được lớp phấn rải ở trước đài và vượt qua được hồ nước cạnh đó mà không để lại dấu chân. Thứ hai bẻ côn sắt bất luận dùng bảo đao bảo kiếm hay khí công đều được. Thứ ba đứng cách xa hơn trượng dùng cách không chưởng đánh tắt được ngọn nến to. Bắt buộc phải vượt qua hết ba điều quy định ấy mới là sơ bộ hợp cách. Người có học võ ắt biết vượt qua ba điều kiện ấy không phải dễ gì. Tóm lại phải là người khinh công cực cao mới có thể "đạp tuyết vô ngân" (đạp xuống tuyết không để lại dấu chân), nội công cực thâm hậu mới bẻ gãy được thiết côn, tự nhiên nếu có bảo đao bảo kiếm thì người đó tất cũng không phải là phạm nhân do đó cũng được coi là trúng cách. Còn tuyệt kỹ thứ ba tất phải luyện được thần chưởng Cách Sơn Đả Ngưu, hoặc Nhất Chỉ Thiên, Kim Cương Chỉ mới mong như nguyện.

Nhà họ Bạch suy tính đã kỹ, nếu không chọn được giai tể có võ công cực cao như thế làm sao sau này đối địch lại được kẻ thù cường mạnh? Điều khoản thứ ba còn quy định thêm hai quy định phụ: thứ nhất phải thông qua được Thất Tinh Kiếm Trận của Võ Đang, thứ hai phải trong một trăm chiêu phải đánh bại được Bạch Phụng Tiên.

Đài quy khắt khe như trên quả là xưa nay chưa từng có. Quần hùng bàn luận ồn ào, người thở dài, người lắc đầu, có người còn cho ra đến một ngàn năm nữa chưa chắc có ai trúng tuyển với những quy định này.

Khoảng khắc, có tiếng âm nhạc nhẹ nổi lên, hai cánh màn trên lôi đài kéo lên, lập tức quần hùng trước mắt hoa lên và tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay, tiếng la hét nổi lên như sấm dậy.

- o O o -